



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 3926/2022
26.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., са боравиштем у ..., чији је пуномоћник Милош Гарић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији су пуномоћници Младен Симић адвокат из ... и Никола Јасика адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 558/21 од 28.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 26.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 558/21 од 28.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови - Судска јединица у Инђији П2 25/21 од 29.09.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и према туженом одређене мере заштите насиља у породици тако што му је забрањено приближавање кући тужиље, њеној викендици у ... и кући у ... у улици ... број ..., односно било ком објекту становања тужиље на удаљеност мању од 100м, приближавање тужиљи на удаљеност мању од 100м и забрањено му даље узнемиравање тужиље. Ставом другим и трећим изреке одлучено је да одређене мере заштите од насиља у породици могу трајати најдуже годину дана, рачунајући од дана доношења пресуде, и да жалба против ове пресуде не задржава њено извршење. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да на име трошкова парничног поступка исплати тужиљи износ од 94.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 558/21 од 28.12.2021. године, ставом првим изреке, жалбе туженог су одбијене и потврђена пресуда Основног суда у Старој Пазови - Судска јединица у Инђији П2 25/21 од 29.09.2021. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 1. и члана 408. ЗПП у вези са чланом 208. Породичног закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Битне повреде одредаба парничног поступка из тачака 7. и 12. става 2. наведеног члана, на које се указује ревизијом, нису законски разлози за овај правни лек (члан 407. став 1. тачка 2. ЗПП). Прекорачење тужбеног захтева је ревизијски разлог само ако је исто учињено у поступку пред другостепеним судом (члан 407. став 1. тачка 4. ЗПП), што у овом спору није случај. Ревизијски наводи о битним повредама одредаба парничног поступка везаним за доказивање и оцену доказа нису основани, због чега по оцени ревизијског суда у поступку пред другостепеним судом није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, странке су биле у емотивној вези од средине 2019. године, што је био разлог престанка тужиљиног брака разводом који је уследио крајем те године. Тужила се по престанку брака преселила у кућу у месту ..., у којој ју је тужени повремено посећивао. Обе странке су током времена почеле да испољавају међусобну љубомору. Тужени је у марту 2020. године дошао у тужиљину кућу и желео да са њом има интимни однос, што је она одбила јер је тужени тада био у алкохолисаном стању. Због тога је тужени испољио насиље тако што је тужиљу бацио на фотељу, ударао, шамарао и срушио на под, претећи да ће је ишутирати. Овај догађај тужила није пријавила полицији. Током лета исте године између странака је више пута долазило до вербалних расправа и свађа. Приликом једне такве расправе тужени је и физички напао тужиљу тако што ју је рукама хватао за врат, стезао за руке и тресао. Овај догађај тужила је пријавила полицији која је 30.07.2020. године издала наређење којим је туженом изречена хитна мера привремене забране да контактира тужиљу и прилази јој у трајању од 48 сати. Судском одлуком (против које тужени није изјавио жалбу) трајање ове хитне мере продужено је на 30 дана. Тужила је тада поднела и тужбу за заштиту од насиља у породици коју је повукла пошто је тужени обећао да је више неће узнемиравати. Након ових догађаја странке су наставиле своју емотивну везу, али је између њих и даље долазило до расправа. Тужила је у одређеним случајевима одбијала да туженог пусти у кућу, а његово инсистирање на интимним односима, чак и када је била болесна, доживљавала је као омаловажавање. Тужени је у тужиљину кућу дошао у поподневним часовима 31.12.2020. године и они су у тој кући заједно дочекали Нову годину. У поподневним часовима следећег дана странке су, уз обострану сагласност, имали интимне односе током којих је тужени постао насилан и агресиван и није се обазирао на тужиљине захтеве да однос прекине. Тужени је кућу тужиље напустио тек на инсистирање тужиљиног познаника који је дошао на њен позив. Тужила је поводом тог догађаја поднела пријаву полицији, па је 02.01.2021. године донето наређење којим је туженом забрањено да у наредних 48 сати контактира са тужиљом и да јој прилази. Судском одлуком ова мера продужена је на период од 30 дана. По жалби туженог другостепени суд је одбио предлог Основног јавног тужилаштва Стара Пазова за продужење хитне мере. Током емотивне везе и тужила је у наступу љубоморе, услед сумње да тужени одржава везе и са другим женама, наносила штету туженом (разбила прозоре на његовом аутомобилу, оштетила мобилни телефон и слично), али он тим поводом није тражио заштиту од насиља у породици.

На овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

Одредбом члана 197. став 1. Породичног закона прописано је да је насиље у породици, у смислу тог закона, понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице. Према ставу 3. наведеног члана, члановима породице у смислу става 1. тог члана сматрају се и лица која су међусобно била или су још увек у емотивној или сексуалној вези.

Ценећи све околности случаја (не само догађај од 31.12.2020. године и 01.01.2021. године) нижестепени судови су, показујући нулти степен толеранције на насиље у породици, извели правилан закључак да је поступцима туженог угрожен телесни интегритет и спокојство тужиље. Изречене мере заштите, предвиђене чланом 198. став 2. тачке 4. и 5. Породичног закона, пружају адекватну заштиту тужиљи у одређеном временском периоду, чије трајање пружа могућност странкама да разреше свој однос у којем се налазе.

Нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права. Ревидент преваходно оспорава утврђено чињенично стање и указује на неједнак однос нижестепених судова према странкама. По оцени Врховног касационог суда, неуверљиво делују наводи туженог о „мантираном процесу“, покренутом са намером да се омаловажи његов углед као адвоката, као и наводи да је ова парница последица тужиљине патолошке љубоморе (вештачењем од 19.03.2021. године установљено је да код тужиље нису уочени елементи патолошке љубоморе) и средство да буде присиљен да са њом остане у вези која му више не одговара. Такође, нису прихватљиви ни наводи ревидента да у овом случају не постоји јасан однос жртве и насилника, имајући у виду и тужиљине поступке према њему, јер је очигледно да тужени себе не доживљава као жртву у овом односу. Да је тако, да се сматра угроженим (физички или психички) покренуо би поступак за заштиту од насиља.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић